

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/45/2019
Identifikačné číslo spisu: 1716201705
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1716201705.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, Bratislava, IČO: 00 420 166, zast. JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou so sídlom Námestie Biely kríž 3, Bratislava proti žalovanému: VÍNO MATYŠÁK, s.r.o. so sídlom Holubyho 85, Pezinok, IČO: 35 836 113, zast. PETKOV & Co s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, o zaplatenie 1.820,- Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 34Cb/23/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/231/2017-358 zo dňa 18. októbra 2018 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/231/2017-358 zo dňa 18. októbra 2018 z r u š u j e a
v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č.k. 34Cb/23/2016-245 z 03. júla 2017 vo svojom prvom až treťom výroku návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/, b/ c/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „C.s.p.“) zamietol a štvrtým výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.820,- Eur s príslušenstvom. Piatym výrokom súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca sa domáhal zaplatenia žalovanej sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia za neoprávnené používanie diel za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015, a to v súlade so sadzobníkom žalobcu, pričom obvyklú licenčnú odmenu za rok pri používaní 35 zvukovoobrazových zariadení žalobca vyčíslil sumou 910,- Eur, preto v súlade s ustanovením § 56 ods. 1 písm. g/ zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (ďalej len „autorský zákon“) aplikovaného na vec v zmysle ustanovenia § 190 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona je bezdôvodné obohatenie vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach a predstavuje sumu 1.820,- Eur.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca je aktívne legitimovaným v tomto spore, nebolo sporné, že žalovaný nemal v predmetnom období so žalobcom uzavretú hromadnú licenčnú zmluvu, ani so Zväzom hotelov a reštaurácií SR (ďalej len „ZHR SR“) tzv. kolektívnu licenčnú zmluvu, ktorá by ho

oprávňovala k použitiu diel, ku ktorým žalobca ako organizácia kolektívnej správy spravuje práva. Uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy je predpokladom pre využívanie diel prostredníctvom verejného prenosu a podstatou udelennej licencie je právo a nie povinnosť používať predmety ochrany. Nakoľko sám žalovaný prostredníctvom webovej stránky za obdobie roku 2015 deklaroval, že vo svojom zariadení má 35 izieb vybavených satelitnou TV, súd ma za to, že žalovaný bol v tomto prípade používateľom predmetov ochrany práv, ktorých správu vykonáva žalobca. Nakoľko žalovaný ani ZHR SR nemajú udelený súhlas na používanie diel, žalovaný má v izbách prevádzkovaného ubytovacieho zariadenia televízne prijímače so satelitnou TV, z čoho je zrejmé, že svojim hosťom umožňuje prístup k predmetom ochrany, ktorých ochranu zabezpečuje žalobca, a to s plným vedomím, že tak koná neoprávnené, bez platne uzavretej licenčnej zmluvy. Na základe uvedeného bol žalovaný ako používateľ predmetov ochrany povinný zaplatiť žalobcovi, ako organizácii kolektívnej správy práv podľa § 56 ods. 1 písm. g/ Autorského zákona sumu rovnajúcu sa dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva (aj s poukazom na rozhodnutia NS ČR sp. zn. 30Cdo/1759/2011 a 30Cdo/2715/2015). Súd preto nároku žalobcu vyhovel, pričom zároveň odôvodnil aj rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/, b/ c/ C.s.p.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č.k. 4Cob/231/2017-358 z 18. októbra 2018 tak, že s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 1, 2, C.s.p. stotožňujúc sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, tento v napadnutých výrokoch IV. a V. ako vecne správny potvrdil, žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu a návrh žalovaného zo dňa 17. augusta 2017 na prerušenie predmetného konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ C.s.p. zamietol.

4. V odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie správne poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ, stotožnil sa s jeho odôvodnením aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, otázky koho zaťažuje dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočnosti, že ten-ktorý autor diela výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv (žalovaného) a taktiež so zdôvodnením, na akom základe vychádzal z toho, že výška bezdôvodného obohatenia predstavuje dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie za obdobných zmluvných podmienok, aké tu boli v čase neoprávneného používania autorských diel, opierajúc sa tiež o judikatúru Súdneho dvora EÚ (rozsudok vo veci prejudiciálnej otázky položenej Najvyšším súdom Poľskej republiky sp. zn. C-367/15 z 25. januára 2017). Výška licenčných odmien nie je upravená žiadnym zákonom a nepodlieha ani schvaľovaniu Ministerstva kultúry SR, a teda je vo výlučnej kompetencii organizácie kolektívnej správy. Autorský zákon v ustanovení § 82 stanovil pre prípad, že sa používateľ s organizáciou nedohodnú na uzavretí licenčnej zmluvy, možnosť obrátiť sa na príslušný súd so žiadosťou o určenie obsahu licenčnej zmluvy. V prípade, že žalovaný nesúhlasil s cenotvorbou vytvorenou žalobcom, mal právo obrátiť sa na súd. Zároveň uviedol, že námietkami žalovaného vo vzťahu k ním namietanému nesprávnemu postupu súdu prvej inštancie, ktorý nepreušil konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a/ C.s.p. sa nezaoberal, keď samotný žalovaný svoje odvolanie podal len vo vzťahu k štvrtému a piatemu výroku napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ ide o návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ C.s.p. odvolací súd ho zamietol s poukazom na odôvodnenie súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že vo veci aplikoval výlučne ustanovenia vnútroštátneho zákona a nie ustanovenia smernice, výklad smernice by v danom prípade nemal vplyv na rozhodovaciu činnosť v predmetnom spore.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť má byť daná podľa § 420 písm. e/ a f/ C.s.p. Dovolanie odôvodnil tým, že odvolací súd, napriek žiadosti žalovaného uvedenej na prvej strane odvolania, nepostupoval v súlade s § 219 ods. 3 C.s.p. a žalovanému, resp. jeho právnenému zástupcovi, neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia napádaného rozsudku. Zároveň odvolací súd podľa dovolateľa na základe odvolania žalovaného zjavne nepreskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v takom rozsahu a z takých odvolacích dôvodov, z akých žalovaný žiadal, čím mal odňať žalovanému v rámci odvolacieho konania spravodlivosť (denegatio iustitiae) a tým aj výrazne svojím postupom zasiahol do práva žalovaného na spravodlivý proces. Vo veci konajúce súdy

neprerušili konanie a nepodali prejudiciálnu otázku na ESD, hoci takúto povinnosť mali a tým odňali právo žalovanému na správne obsadený súd. Súd sa zároveň riadne a presvedčivo, resp. vôbec nevysporiadali so zásadnou argumentáciou žalovaného predostretou v konaní a nevykonali žalovaným navrhnuté dokazovanie (predložením knihy hostí, predložením licenčných zmlúv, analýzy licenčných poplatkov), pričom tieto dôkazy boli spôsobilé vnieť do konania podstatné skutočnosti pre meritum veci.

6. Žalovaný požiadal odvolací súd, aby ho upovedomil o termíne vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Napriek tomu, že odvolací súd o odvolaní žalobcu rozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, v rozpore s ustanovením § 219 ods. 3 C.s.p. odvolací súd neoznámil žalovanému miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5Cdo/14/2018 z ktorého vyplýva, že nedodržanie postupu upraveného v ustanovení § 219 ods. 3 C.s.p. a neoznámenie strane napriek jej žiadosti miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami, malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

7. Zároveň dovolateľ uviedol, že svoje odvolanie odôvodnil dôvodmi podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ C.s.p., ako aj dôvodom podľa § 365 ods. 2 C.s.p., keďže výroky rozsudku súdu prvej inštancie I. až III. (zamietnutie návrhov žalovaného na prerušenie konania), ktorých sa rovnako týkali odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 C.s.p., boli právoplatné. Žalovaný pri posudzovaní otázky právoplatnosti výrokov I až II. rozsudku súdu prvej inštancie vychádzal z toho, že voči nim nie je prípustné odvolanie, preto nemohol priamo odvolaním napadnúť aj výroky I. až III. rozsudku súdu prvej inštancie. Avšak dôvodnosť odvolania proti výroku vo veci samej (výrok IV.) oprel aj o dôvod podľa § 365 ods. 2 C.s.p. a preto odvolací súd mal dôvodnosť odvolania žalovaného posudzovať aj prizmou tohto odvolacieho dôvodu a zaoberať sa tak aj otázkou, či uznesenia, ktoré boli obsiahnuté vo výrokoch I. až III. rozsudku súdu prvej inštancie, sú vecne (ne)správne a či táto ich prípadná vecná (ne)správnosť má alebo nemá vplyv aj na vecnú (ne)správnosť výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodoval vo veci samej. Odvolací súd týmto svojim procesným postupom zasiahol do práva žalovaného na spravodlivý proces, keďže nepreskúmal odvolanie žalovaného prizmou všetkých odvolacích dôvodov, ktoré žalovaný v odvolaní uviedol. Odvolací súd úplne opomenul odvolaním napadnutý rozsudok preskúmať z dôvodu podľa § 365 ods. 2 C.s.p., čím sa mal dopustiť voči žalovanému odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae). Navyše odôvodneniu napádaného rozsudku v bode 36 možno vytknúť, že závery z neho plynúce nie sú preskúmateľné vo vzťahu ku konštatovaniu, že dôvodnosťou odvolania vo vzťahu k výrokom I. až III. súdu prvej inštancie sa nemusí zaoberať, keď tieto neboli odvolaním žalovaného napadnuté.

8. Zároveň dovolateľ namietal, že súd sa pri výklade ustanovenia § 84 ods. 1 autorského zákona nezaoberal argumentáciou žalovaného a teda sa dostatočným spôsobom nevysporiadal so špecifickými argumentmi a námietkami žalovaného, čím malo dôjsť k arbitrárnemu konaniu súdu, zakladajúcemu porušenie práva na spravodlivý súdny proces a práva na súdnu ochranu. Následne v dovolaní uviedol, že Súdny dvor EÚ riešil právne totožnú otázku verejného prenosu diel prostredníctvom technických prostriedkov a keďže súdy v svojich rozsudkoch nešli tak ďaleko, aby vôbec skúmali, či nejde o právne totožnú otázku (ako v predmetnej veci), porušili základné pravidlo riadneho výkonu súdnej moci kompetentným súdom, garantovaného článkom 6 Dohovoru, upravujúceho právo na spravodlivý proces - iura novit curia. Týmto počínaním sa mali súdy vo výsledku odkloniť od doterajšej praxe Súdneho dvora EÚ, čo je neprípustné a súd sa mal obrátiť na Súdny dvor EÚ s prejudiciálnou otázkou rámcovo naformulovanou žalovaným. Tým, že sa odvolací súd (a pred ním aj súd prvej inštancie) neobrátil s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor EÚ a bez jeho rozhodnutia sa odchýlil od predchádzajúceho rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré riešilo právne rovnakú otázku, hoc na inom skutkovom základe, odňal žalovanému právo na zákonného (európskeho) sudcu a teda vo veci nerozhodoval správne obsadený súd (sp. zn. IV. ÚS 206/08), čím mal byť naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. e/ C.s.p.

9. Zároveň sa podľa dovolateľa súdy vo svojich rozhodnutiach dostatočným spôsobom nevysporiadali s kardinálnymi námietkami žalovaného prednesenými v konaní, najmä žalovanému vo svetle ním predostretej argumentácie riadne nevysvetlili, prečo je jeho argumentácia nesprávna. Uvedené sa má týkať najmä otázky preukázania aktívnej legitímácie žalobcu, existencie verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného a výkonu práva žalobcu v rozpore s dobrými mravmi.

10. Napokon žalovaný uviedol, že ním navrhované dôkazy (výsluch svedka O.. N. a vybratím 30 až 50 predmetov ochrany a ich doplnenie zmluvami) boli spôsobilé vnieť do konania podstatné skutočnosti pre meritum veci, práve v tom smere, či má žalobca uzatvorené zmluvy o zastupovaní s vysielateľmi, ktorí na základe zmlúv s autormi, ako pôvodcami diela, sú jedinými výhradnými vykonávateľmi majetkových práv namiesto autorov, a to či už na základe výhradných licenčných zmlúv alebo priamo ex lege (napr. v postavení zamestnávateľa v zmysle autorského zákona). Rovnako tak navrhol aj vykonanie dôkazu - knihy hostí žalovaného, za účelom zistenia rozsahu bezdôvodného obohatenia. V dôsledku takéhoto vadného postupu pri dokazovaní (odmietnutie vykonania dokazovania navrhnutého žalovaným) a tiež v štádiu hodnotenia dôkazov, keď súdy vyvodili z vykonaných dôkazov skutkové závery, ktoré z týchto dôkazov nemožno objektívne, pri rešpektovaní zásad hodnotenia dôkazov, za žiadnych okolností vyvodíť, súdy mali tak zasiahnuť do práva žalovaného na spravodlivý proces. Žalovaný preto vzhľadom k uvedenému navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil podľa § 449 ods. 1 C.s.p. a vec mu v súlade s ustanovením § 450 C.s.p. vrátil na ďalšie konanie.

11. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že podľa jeho názoru nie sú v danom prípade naplnené dôvody prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e/ a f/ C.s.p. Súd prvej inštancie sa v bodoch 18. až 20. odôvodnenia rozsudku dostatočným spôsobom vysporiadal s dôvodmi zamietnutia návrhov žalovaného na prerušenie konania. Z ustanovenia § 365 ods. 2 C.s.p. je zrejmé, že sa týka právoplatných uznesení súdu prvej inštancie, ktoré predchádzali rozhodnutiu vo veci samej a nie takých, ktoré sú súčasťou napádaného rozsudku a preto táto zákonná podmienka nebola splnená. Zároveň v bode 40. napadnutého rozsudku odvolací súd výslovne odkázal na odôvodnenie súdu prvej inštancie, ktorý takisto návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ C.s.p zamietol. Preto mal žalobca za to, že odvolací súd sa v súlade s § 387 ods. 2, 3 C.s.p. v dostatočnej miere vysporiadal s odvolaním žalovaného, napadnuté rozhodnutie je riadne odôvodnené a preto dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nie je daný.

12. Žalobca zároveň má za to, že ustanovenie § 84 autorského zákona treba vykladať vo všetkých súvislostiach vyplývajúcich z autorského zákona, najmä však z prizmy § 78 až 85 autorského zákona, ako aj z prizmy účelu kolektívnej správy autorských a s autorským právom súvisiacich práv. Vo vzťahu k žalovaným namietaným nepredložením prejudiciálnej otázky Súdneho dvora EÚ žalobca uviedol, že na existenciu inštitútu rozšírených licenčných zmlúv, ktorej obdobou je aj inštitút zavedený § 84 ods. 1 autorského zákona pamätal aj normotvorca žalovaným citovanej smernice, kedy v samotnom znení smernice, v jej úvodných ustanoveniach v bode 18 uvádza, že: „Táto smernica platí bez toho, aby boli dotknuté tie ustanovenia v členských štátoch, ktoré sa týkajú spravovania práv, ako sú rozšírené licencie ochranných spoločností.“ Samotný tvorca tejto normy v jej obsahu teda výslovne zakotvil, že existencia a uplatňovanie inštitútu rozšírených licenčných zmlúv je súladné s ustanoveniami smernice a teda súladné s právom EÚ. Právo EÚ tak nespochybniteľne inštitút zodpovedajúci § 84 ods. 1 autorského zákona, inštitút rozšírených hromadných licenčných zmlúv ako aj inštitút povinnej kolektívnej správy pozná a dokonca ho v určitých oblastiach používania predmetov ochrany aj preferuje s cieľom zabezpečenia udelenia súhlasu na používanie všetkých druhov diel pre daný spôsob používania a s cieľom zabezpečenia vyplácania odmeny všetkým nositeľom práv za používanie diel, ktoré by sami nemohli riadne kontrolovať či presadzovať. Žalobca mal za to, že pokiaľ sa žalovaný domáhal aplikácie ním uvádzaného výkladu § 84 ods. 1 autorského zákona, tak tento bol zjavne v rozpore s jeho samotným znením a v zjavnom rozpore s právnou úpravou EÚ a preto jeho návrhom na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ nebolo možné vyhovieť. Je teda nepochybné, že konajúce súdy postupovali správne, keď nepredložili Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálnu otázku, boli správne obsadené, preto žalovaným uvádzaný dovolací dôvod podľa § 420 písm. e/ C.s.p. nie je daný. Zároveň má za to, že

napadnutý rozsudok je riadne odôvodnený a preto nie je dovolanie prípustné ani podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

13. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné.

14. Podľa dovolateľa je jeho mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia je potrebné rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktorý sa vymyká nielen zákonnému, ale aj procesnoprávnemu rámcu a ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom.

15. Podľa § 219 ods. 3 C.s.p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

16. V danom prípade žalovaný v podanom odvolaní požiadal v zmysle ustanovenia § 219 ods. 3 C.s.p. o upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku elektronicky. V spise sa ale nenachádza záznam, ktorý by nasvedčoval tomu, že odvolací súd túto žiadosť vzal na zreteľ a v dôsledku toho postupoval podľa § 219 ods. 3 C.s.p. Odvolací súd síce oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu, avšak o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku (ako tomu nasvedčuje obsah spisu) neupovedomil zástupcu žalovaného elektronickými prostriedkami.

17. Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach ešte za predchádzajúcej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku (viď napríklad sp. zn. 3Cdo/179/2010, 3Cdo/236/2010, 7Cdo/38/2012) poukázal na ústavnoprávny a procesnoprávny rozmer verejného vyhlásenia rozsudku a uviedol, že ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi konania (strane sporu) možnosť pred súdom konať v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. V niektorých ďalších rozhodnutiach išiel s argumentáciou ďalej a konkretizoval, že k vade tejto povahy dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s ustanovením § 214 ods. 3 O.s.p. (v súčasnosti § 219 ods. 3 C.s.p.) o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomí elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý podľa § 45 ods. 4 O.s.p. požiadal o také doručovanie písomností (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/227/2013 a 7Cdo/192/2013).

18. Vyššie uvedené právne závery, súladné so závermi obsiahnutými medzi iným v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/714/2015 (neskôr publikovanom ako judikát R 9/2016), zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci a konštatuje, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nedodrжал procesný postup v zmysle § 219 ods. 3 C.s.p., došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a žalovaný preto v tomto smere opodstatnene namietal dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

19. Zároveň dovolateľ namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. aj vo vzťahu k ním namietanej nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Pre vyvodenie záveru o prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia je potrebné, aby skutočne došlo k nesprávnemu procesnému postupu

súdu, tento mal za následok znemožnenie realizácie procesných práv a uvedený zásah dosahoval intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Medzi procesné práva pritom v zmysle judikatúry patrí napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy,

právo vyjadriť sa k návrhom na vykonanie dokazovania a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie a právo na doručenie rozsudku do vlastných rúk.

Do tohto práva však nepatrí právo strany na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s jej predstavami, alebo aby súd koncipoval odôvodnenie podľa predstáv strany konania. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia (spočívajúca v jeho nedostatočnom odôvodnení) bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu (než je zmätočnosť), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). S uvedeným záverom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (viď napr. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). K rovnakému záveru dospelo neskôr tiež zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 (v dôsledku prijatia Civilného sporového poriadku), sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za naďalej aktuálne. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu zmätočnosti, najmä ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (viď Ryabykh proti Rusku) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (viď Sutyazhnik proti Rusku). Po preskúmaní spisu dovolací súd konštatuje, že nezistil v prejednávanej veci dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

21. Rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa zákonné požiadavky na neho kladené v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. a § 387 ods. 2 C.s.p., pritom je potrebné zdôrazniť, že odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane (viď napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 489/2011, III. ÚS 264/08), keďže konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacie konanie tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok. Súd prvej inštancie riadne zdôvodnil aké dôkazy vykonal, ako ich vyhodnotil a z akých skutkových zistení pri svojom rozhodnutí vychádzal, pričom adekvátne odôvodnil svoje rozhodnutie aj v časti vzťahujúcej sa k návrhom na prerušenie konania. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, riadne sa zaoberal podstatnou argumentáciou žalovaného a uviedol ďalšie argumenty posilňujúce správnosť potvrdzovaného rozhodnutia súdu prvej inštancie. Vo vzťahu k námietkam dovolateľa, že sa odvolací súd nezaoberal jeho argumentáciou cez prizmu ustanovenia § 365 od. 2 C.s.p. dovolací súd uvádza, že priamo z tohto ustanovenia je zrejmé, že sa týka právoplatných uznesení súdu prvej inštancie, ktoré predchádzali rozhodnutiu vo veci samej, čo nebol uvedený prípad. Je preto možné konštatovať, že odvolací súd logicky kompaktné, zrozumiteľné a postačujúco zdôvodnil svoje rozhodnutie, zaoberajúc a reagujúc na odvolaciu argumentáciu žalobcu. V uvedenej časti dovolacích námietok žalobcu preto nie je možné konštatovať porušenie procesných práv

dovolatela, ktoré by malo za následok popretie práva na spravodlivý proces. Nie je totiž možné vidieť dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. v tej skutočnosti, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nezodpovedalo predstavám žalovaného.

22. V zmysle judikatúry a ustálenej rozhodovacej praxe nie je ani prípadné nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov, prípadne nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností považované za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. (R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993). Na tomto závere zotrúva aj rozhodovacia prax za novej právnej úpravy obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku (2Cdo/159/2017, 3Cdo/59/2017 a 5Cdo/47/2017). Dovolací súd ďalej konštatuje, že do obsahu základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom, ktoré sporová strana pred všeobecným súdom navrhla, nepatrí povinnosť súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci umožňuje sudcovi a súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú (I. ÚS 64/1997). Súd nie je viazaný návrhmi sporových strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie sporových strán (3Cdo/50/2008). Ani dovolacia námietka žalovaného o nedostatočnom vykonaní dokazovania preto nie je spôsobilá naplniť dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., keďže nezodpovedá koncepcii porušenia procesných práv strany konania nesprávnym procesným postupom súdu.

23. Napokon sa dovolací súd zaoberal aj námietkou nesprávne obsadeného súdu v zmysle § 420 písm. e/ C.s.p., ktorá spočívala v nepredložení veci s prejudiciálnou otázkou Súdnemu dvoru EÚ vo veci konajúcimi súdmi. V danom prípade však nezodpovedá, že by výklad komunitárneho práva EÚ bol nevyhnutným predpokladom pre rozhodnutie danej veci. Vo veci konajúce súdy posudzovali splnenie podmienok a priznanie nároku podľa § 56 ods. 1 písm. g/ autorského zákona, na vec teda aplikovali ustanovenia autorského zákona. Pri posúdení otázky aktívnej vecnej legitímácie, keď v tomto spore súdy vychádzali z ustanovenia § 81 ods. 1 písm. i/ autorského zákona a zo skutočnosti, že žalobca disponuje oprávnením na výkon kolektívnej správy od Ministerstva kultúry SR, nebol výklad komunitárneho práva nevyhnutným na rozhodnutie vo veci samej. Bez ohľadu na túto skutočnosť odvolací súd nezaložil svojim rozhodnutím a odôvodnením v rozsudku dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. e/ C.s.p., pretože nepodal výklad komunitárneho práva EÚ, ale iba odkázal na výklad komunitárneho práva, ktorý vyplýva z judikatúry Súdného dvora EÚ v konkrétnych rozhodnutiach Súdného dvora EÚ, na ktoré poukazovali počas konania aj strany sporu.

24. Vzhľadom k uvedenému (body 15 - 18) súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 v spojení s § 450 C.s.p.).

25. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 455 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.